

بسم الله الرحمن الرحيم

له دين څخه د دولت بېلېدو په اړه شرعي ليدلوری

(ژباړه)

غرب چې نړۍ او په ځانگړي ډول د مسلمانانو خاورې استعمار کړې، په بې ادبۍ او صراحت يې دا غوښتنه وکړه چې دين له ژوند څخه بېل کړي. پر همدغه اساس، له الله سبحانه و تعالى سره د هغوی اړیکې پرې کړي او دغه دنده په انحرافي فکر او د خپل ژوند پر تگلاره پر غاړه واخلي، خو داسې جنايتونه ترسره کړي. د اسلام له ظهور وروسته بل هېڅ داسې حقيقي دين نشته چې انسان پکې د خپل رب عبادت وکړي. الله سبحانه و تعالى فرمايلي دي:

﴿إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ﴾ [آل عمران: 19]

ژباړه: له شک پرته چې الله سبحانه و تعالى ته حق او تر ټولو غوره دين اسلام دی.

کله چې سپکولران له ژوند څخه د دين بېلېدو غوښتنه کوي، دا ښکاره ده چې د هغوی ياده غوښتنه له ژوند څخه د اسلام د بېلېدو په مانا ده.

له ژوند څخه د دين د بېلتون مفکوره له شرعي او عقيدوي دنده له اسلام سره په ټکر کې ده. ژوند، نړۍ او انسان داسې اړیکه لري چې تر مړينې وړاندې او د اخرت په ورځ له الله سبحانه و تعالى څخه نه بېلېدونکي اړیکې دي او دا د اسلامي عقيدې اصل او جوهر دی.

نو هغه ژوند چې له دين څخه بېلېدو ته پکې خلک دعوتېږي، هغه په الله سبحانه و تعالى پورې اړه لري چې له عقيدوي پلوه د هغه بېلېدل د پرتلې وړ نه دي، ځکه ژوند له پيدايښت سره اړیکه لري.

دا د مستنير فکر ارزښت بيانوي چې څښتن يې د مدبر خالق د شتون په اړه ژور فکر ته رابولي او د هغه په واسطه ايمان راوړي. د الله سبحانه و تعالى په امر خپلې چارې مخته وړي او دا څه په ژوند کې د الله سبحانه و تعالى په اوامرو مقيد دي؛ نو بيا څنگه د مسلمان لپاره د دغو دوو څيزونو تر

منځ بېلتون شونی دی؟ پر همدغه اساس، خلک اړ دي، له هغه څه څخه پیروي وکړي چې الله سبحانه و تعالی یې امر کړی وي او له هغو څیزونو ډډه وکړي چې الله سبحانه و تعالی منع کړي وي. دا د ژوند هغه اړیکه ده چې له مرگ وروسته یعنی د اخرت په ورځ راځي، نو بیا څنگه له ژوند او اخرت ورځې بېلوالی راشي؟

پر همدغه بنسټ، مسلمان باید د خپل ژوند په ټولو چارو کې خپلې کړنې د الله سبحانه و تعالی د نظام اړوند ترسره کړي، خو د الله سبحانه و تعالی خوښي تر لاسه شي. نو مسلمان څنگه کولی شي چې له خپل ژوند څخه دین بېل کړي؟ په داسې حال کې چې الله سبحانه و تعالی فرمایي:

﴿قُلْ إِنَّ صَلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحْيَايَ وَمَمَاتِي لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ﴾ [انعام: 162]

ژباړه: زما لمونځ، قرباني، ژوند او مرگ د نړیوالو د پروردگار لپاره دی.

پر همدغه اساس، ټول عبادتونه، قربانۍ او زموږ ژوند یعنې هغه ټولې کړنې چې په ژوند کې پېښېږي، همدارنگه د غریزو مړښت او عضوي اړتیاوې ټول د الله سبحانه و تعالی د قانون اړوند مخته وړل کېږي او زموږ د ژوند ستونزې د اسلام پر اساس له منځه وړي.

خو سپکولران مسلمانو بچیانو ته په جاهلانه شعارونو سره وایي چې دغه ایت یې نیمایي کړی دی، یعنې د الله سبحانه و تعالی او بشر تر منځ دی: دا چې ووايو لمونځ او قرباني مې د نړیوالو د الله لپاره ده، خو ژوند او مرگ مې د سپکولرستانو په څېر د بشر لپاره دی. یعنې د کفارو په وینا، هغه څه چې د الله سبحانه و تعالی لپاره دي، هغه د الله سبحانه و تعالی لپاره دي، خو څه چې د قیصر لپاره دي، هغه د قیصر دي. العیاذ باللله، دغه ظالمانه وېش دی.

نو اسلامي امت به له دین څخه د دولت بېلېدل په هېڅ صورت ونه مني، ځکه اسلام یې وجدان او زړه ته قدرت ورکړی دی؛ حتا که حاکم نظام هغوی ته منحرف شي او اسلام د یوې ځمکې په توگه په عمل کې پرېږدي. اسلام یو دین دی، دولت باید ولري او د ژوند یو ټولیز نظام دی؛ چې ټولې اړیکې او د ژوند ټول اړخونه تنظیموي. پر همدغه اساس، زموږ دې ته پام کېږي چې هغه له خالق سره د انسان اړیکه د عقیدې د احکامو او عبادي کړنو اړوند تنظیم کړې ده. همدارنگه په اسلام کې

شرعي احكام شامل دي چې ټولنيز ژوند په دقيق ډول تنظيموي، لكه د واده، طلاق او ميراث احكام چې په قطعي الثبوت او قطعي الدلاله ثابت دي. دا ناحيه د اسلام پر اساس ده، پر هغو احكامو سربېره چې له نورو اړخونو څخه هغوی ته سخته پاملرنه شوې ده. پر همدغه اساس، وينو چې د كفارو او مزدورو سپكولرانو له لوري ډېر غشي هغه ته سوق كېږي، خو د ښځې او مېړه تر منځ سپڅلې اړيکې له منځه يوسي او هغه په يوې گډوډې اړيکې بدلې كړي.

نو افسوس پر هغوی مومنانو چې له دين څخه د ژوند بېلتون مني او د لطيف او خبير ذات د احكامو پر ځای د بشر احكامو ته تسليمېږي! څنگه چې اسلام په شرعي احكامو سره د سياسي ژوند، لكه د حاكم ټاكنه، دولت جوړونه، په هغه كې د نظام حكم، له خلكو سره د حاكم اړيکې، د رعيت پر وړاندې د حاكم دندې او حقونه، د حاكم پر وړاندې د رعيت دندې او حقونه يې مشخصې كړې دي. وروسته حاكم ته امر كوي چې د خلكو تر منځ په اسلام سره حكم وكړي او كله يې چې د خلكو په منځ كې په اسلام سره حكم وكړ، خلك يې د هغه امر منلو ته اړ كړي دي. الله سبحانه وتعالى فرمايلي دي:

﴿وَأَنِ احْكُم بَيْنَهُم بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ وَاحْذَرْهُمْ أَنْ يَفْتِنُوكَ عَنْ بَعْضِ مَا أَنزَلَ اللَّهُ إِلَيْكَ﴾ [مائده: 49]

ژباړه: او تاته اي رسول الله صلى الله عليه وسلم امر كوم، د هغوی په منځ كې پر هغه څه حكم وكړه چې الله سبحانه وتعالى پر تا نازل كړي؛ د هغوی د هيلو او غوښتنو پيروي مه كوه او پر هغوی پام كوه چې په درواغو، د حق په پټېدنې، خيانت او نورو ناوړه كړنو سره تا له هغه څه څخه منحرف نه كړي چې الله سبحانه وتعالى درباندي نازل كړي دي. (يعنې دا چې د خپل باطل هوس له امله احكام تر پېښو لاندې نه كړي).

همدارنگه الله سبحانه وتعالى د خپل اطاعت د پيروي په اړه فرمايلي دي:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَأُولِي الْأَمْرِ مِنْكُمْ﴾ [نساء: 59]

ژباړه: اې هغو کسانو چې ايمان مو راوړي، د خپل الله سبحانه وتعالی، رسول الله صلی الله علیه وسلم او اولي الامر اطاعت وکړي.

پر حاکم واجب ده چې د خلکو تر منځ په عدل او انصاف سره حکم وکړي او دا له هغه څه پرته چې الله سبحانه وتعالی نازل کړي، نه رښتیا کېږي. الله سبحانه وتعالی فرمایي:

﴿وَمَنْ لَمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ﴾ [مائده: 45]

ژباړه: که څوک پر هغه څه حکم ونه کړي چې الله سبحانه وتعالی نازل کړي، (لکه قصاص او داسې نور) ظالم او فاسق بلل کېږي.

په يوه لنډه او ګټوره ډلبندۍ کې: اسلام پخپلو تشريعي احکامو کې د ژوند ټول اړخونه ځای کړي دي او موږ ته يې هېڅ تش ځای نه دی پرېښی، خو موږ پخپلو فاسدو او وضعي احکامو سره هغه ډک کړو. نو پر همدغه اساس، زموږ په ژوند او اړیکو کې د بشر د قانون جوړونې لپاره ځای نشته او مسلمان په دې برخه کې واک نه لري. څنگه چې الله سبحانه وتعالی فرمایلي دي:

﴿وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ وَلَا مُؤْمِنَةٍ إِذَا قَضَى اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَمْرًا أَنْ يَكُونَ لَهُمُ الْخِيَرَةُ مِنْ أَمْرِهِمْ وَمَنْ يَعْصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا مُبِينًا﴾ [احزاب: 36]

ژباړه: هېڅ نر او ښځه په هغه کار کې چې الله سبحانه وتعالی او د هغه رسول صلی الله علیه وسلم حکم نه وي کړی، په هغه کې اختیار نه لري (اراده يې باید د الله سبحانه وتعالی او رسول الله صلی الله علیه وسلم د ارادې تابع وي). هر څوک چې د الله سبحانه وتعالی او د هغه د رسول صلی الله علیه وسلم له امر څخه سرغړونه وکړي، له ښکاره لارورکۍ سره مخ کېږي.

د ژوند د نظام او عقیدې په توګه د دغو احکامو د ترسره کېدو له پلوه او د اسلام د ایډیولوژۍ اړوند ځینې يې د مسلمانانو له خوا په فردي توګه پخپل ژوند کې د الهي تقوا په انگېزه ترسره کېږي؛ لکه اعتقادات، عبادي کړنې او ورته نور. دغه چارې د دولت په موجودیت او د نشت په صورت کې يې ترسره کېږي. د اسلام ستره برخه له اسلامي دولت پرته نه پلي کېږي، چې اسلام يې د پلي کېدو

ځای مشخص کړی دی. لکه د حدودو اقامه، د معاملاتو تنظیم، د والیانو ټاکل، بهرنۍ اړیکې او نور. پر همدغه اساس، که موږ دین له دولت بېل کړو، نو بیا څنگه کولی شو هغه احکام چې په دولت پورې اړه لري، پلي کړو او دا هغه احکام دي چې په شتون کې یې د الله سبحانه و تعالی د عملي او عبادي احکامو په توګه عبادت کوو. موږ یهودیان او مسیحیان نه یو چې د کتاب پر یوې برخې باور ولرو او د ځینو له منلو ډډه وکړو. لکه د غله لاس غځولو پرېښودل، یا د بشر له لوري د یوه حکم په بل بدلېدل؛ د بېلګې په توګه لکه د لمانځه پرېښودل. دغه دواړه حکمونه الله سبحانه و تعالی یو ډول دي.

له شک پرته له دین څخه د ژوند بېلېدل د پانګوالي نظام فاسده عقیده ده چې ظالم نظامونه ترې رامنځته شوي دي. دا مفکوره په سختو تاریخي شرایطو کې غرب ته رامنځته شوې ده، ځکه په روسیه او اروپا کې پادشاهانو عادت درلود چې روحانیون یې پر خلکو د سوردو وسایل بلل. دا بې عدالتي د فلسفه وو او پوهانو تر منځ له تاوتریخوالي د ډکې مبارزې لامل شوه چې ځینو یې له دین څخه ډډه وکړه. ځینو بیا پر هغه اعتراف وکړ او له دین څخه د ژوند د بېلېدو غوښتونکي شول. هغوی له دین څخه د ژوند د بېلېدو په اړه خپل لیدلوری مشخص کړ او د هغه پر اساس یې د خپلو ستونزو حل ته رسېدنه کوله او نړۍ یې د دې مفکورې منلو ته دعوتوله. د دغو بې عدالتیو دلیل دا دی، هغه ځمکه چې د الهي دولت له لوري اداره کېږي، د هغوی په ادعاوو سره یو بشري دولت نه دی.

دویم دلیل دا دی: مسیحي دین چې خلک له ژوند څخه بېلېدو ته اړ کوي، یو تحریف شوی دین دی او د ژوند لپاره هېڅ نظام نه لري. پر همدغه اساس، د هغوی چارې د پادشاهانو او روحانیونو له لوري د هغوی د غوښتنو پر اساس اداره کېږي. دا ډول اختلافونه د اسلامي حکومت په تاریخ کې په مسلمانانو کې نه وو، ځکه هغوی په نړۍ کې پر خلکو د اسلام پر اساس حکومت کاوه او د هغوی چارې یې په ښه ډول مخته وړلې. همدارنګه د هغو په منځ کې یې عدالت، انصاف او امنیت ته پراخوالی ورکاوه. پر همدغه اساس، د اسلام پر وړاندې داسې انقلاب شتون نه درلود. دا دین حق دی او له دولت څخه د بېلېدو غوښتنه یې عادلانه نه ده.

دویم څه چې د خلکو چارو ته د رسېدو لپاره د اسلام د بریا لامل شوي، دا دي چې دغه دین یو ټولیز سیستم لري او د قیامت تر ورځې د خلکو ټولو مسایلو او د ستونزو حل ته د رسېدو وړتیا لري.

له دين څخه د ژوند بېلېدو مفكوره اسلامي امت ته پردۍ ده او دا څه د غرب د مزدورو سپكولرانو لپاره وسايل دي. كله چې هغوى د فرمان منونكو په توگه وټاكل شول، خپل تمدن يې پر اسلامي خاورو وړ وټاپه، نو له همدې لارې پر دې بريالي شول چې خپلې مفكورې له دولت څخه د دين د بېلېدو په توگه، د ښځو حقونه او داسې نور صادر كړي.

خو د سوډان د خلكو د انقلاب په اړه چې پخوانى نظام او خلك يې ورك كړل، دا انقلاب د بې عدالتۍ له منځه وړلو لپاره په مختلفو بڼو او د مناسب ژوند په غوښتنه پيل شو. د دغو انقلابيونو له لوري موږ له دين څخه د دولت بېلېدو شعارونه وانه وړېدل، خو فاسدې سپكولر ايډيولوژۍ هغوى بېلارې كړل. همدارنگه دغو دښمنانو له شته فرصتونو (د غربي كفارو سفارتونو) څخه گټه واخيسته او انقلاب يې بل لور ته سوق كړ. هغوى دا هر څه د دې لپاره وكړل چې له سياسي اسلام څخه وېره لري. هغه كسان چې په اسلامي فقه چې (په الف، ب او ت) باندې پوهېږي، دا څه درك كوي چې له اسلام سره هېڅ اړيکه نه لري او سپكولران په دغه فرېب سره غواړي چې له دين څخه د دولت بېلېدو مفكورې ته وده وركړي.

له دين څخه د دولت بېلېدو په اړه چې هر مسلمان بايد شرعي دريځ ولري، له داسې مفكورې څخه په سختو ټكو انكار كول او د هغو كسانو پر وړاندې درېدل دي چې د ورته مفكورو د پلي كېدو غوښتنه كوي. لازمه ده چې له هرې شونې وسلې څخه د كفارو د دغه ناوړه دعوت گواښونه خلكو ته بيان كړو. د دې مفكورې تر شاه د امت د هويت او د هغوى د قدرت لامل چې اسلام دى، له منځه وړل دي. دغو ځاينانو ته وايو، دا څه د اسلامي امت په حق كې ستر جرم دى، هغه امت چې اسلامي عقیده يې روح ده او شرعي احكام يې هغه اكېسجن دى، چې تنفس كوي يې.

د دغه جنايت او د غرب د ټولو پروژو د مخنيوي لپاره جدي او عملي لاره سياسي كار ته اړتيا ده چې اسلام يې د يوې عملي پروژې په توگه په ټولو سياسي، اقتصاد او نورو برخو كې وړاندې كوي. پرته له دې چې هېڅ لورى د خلافت دولت په اړه بې خبره شي. دا هغه دولت دى چې اسلامي عقیده يې د ټولو مقرراتو بنسټ تشكيلوي. پر همدغه بنسټ، موږ يوې ښې درملنې ته رسېدلي يو، دا درملنه د نبوت پر تگلاره د ثاني خلافت بيا تاسيس دى چې د الله سبحانه وتعالى په غوښتنه نېرېدې دى.

ليکوال: نذير مختار عبدالله، د الهدي (حله خوجلي، مسجد امام او خطيب

ژباړه: بهير «ويار»